

ДЖАНИ РОДАРИ ПРИНЦ СКРЕЖКО

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Господин Молтени от третия етаж, апартамент дванадесети, бе много разтревожен: беше си купил на изплащане прекрасен хладилник марка „Двоен полюс“, но от два месеца все не успяваше да плати вноските. Бяха му телефонирали от фирмата: „Ако не си уредите вноските, ще изпратим човек да прибере хладилника.“ В средата на месеца господин Молтени беше останал без пари и без богати приятели. Какво да се прави?

Тази сутрин той дълго съзерцаваше хладилника, галеше го, говореше му като на живо същество:

— Хубавецо мой, много се страхувам, че ще трябва да се разделим. Без теб къщата ми ще опустее.

Хладилникът запази ледено мълчание. Но господин Молтени прояви разбиране:

— Да, знам, твоята задача е да произвеждаш лед, а не пари.

Същата сутрин госпожа Сандрели от четвъртия етаж, апартамент петнадесети, като отвори своя хладилник — един обикновен „Пингвин“ без колелца — за да вземе бутилката с мляко, го намери пълен с дребни човечета; едно от тях беше седнало дори върху яйце. Те бяха облечени в сребърни космонавтски комбинезони, на главите си носеха прозрачни шлемове, през които се виждаха бледовиолетовите им коси и лицата им с цвят на краве масло. Гледаха госпожа Сандрели с граховозелените си очи, неподвижни, и само онова, което седеше върху яйцето, я поздрави с ръчичка.

— Божичко, марсианците! — възкликна госпожа Сандрели. — Не знаех, че са толкова малки. Хей, вие, какво правите в моя хладилник? А ти слез от това яйце, че ще ми го счупиш.

Вместо да я послуша, човечето продължи да маха с ръка за поздрав. Госпожа Сандрели, която беше енергична жена, го взе с два пръста и го сложи върху една кутия сардели.

— Марсианец или не, запомни хубаво, че тук командвам аз.

— Затворете вратата, че влиза топъл въздух — отговори ѝ сух и властен глас.

— Какво, какво?

— Идваме от една планета, цялата от лед, и не сме навикнали на вашите високи температури. Затова затворете вратата, както ви се заповяда да направите.

— Искам да видя — викна госпожа Сандрели крайно възмутена, — много искам да видя кой може да ми заповядва! Преди всичко как влязохте в моя дом?

— През прозореца на кухнята. Вие го оставяте отворен през нощта, защото се страхувате, че може да изтича газ.

— А, добре сте осведомени.

— Много добре. Изучавахме вашите навици месеци наред, преди да предприемем нашествието. Научихме и вашия език и прочие. Затворете тази врата.

— Та тъкмо от моя хладилник ли трябваше да започнете нашествието?

— Това са неща, които не ви засягат. Все пак знайте, че сме завзели всички хладилници в този жилищен блок. А сега затворете веднага и ни оставете на мира.

— Няма да го затворя! Или не, ще го затворя и ще изключа тока, разбрахте ли? Ще ви изгоня, ето какво ще направя!

Едно от човечетата посочи с пръст стола (така поне се стори на госпожа Сандрели) и каза:

— Погледнете!

Столът, боядисан с бяла боя, стана червен, изгоря без дим и се превърна в пепел, докато преброиш до десет.

— Ако изключите тока, ще изгорим цялата ви къща.

Госпожа Сандрели затръшна вратата на хладилника и се завтече до домофона да извика портиерката.

— Госпожа Алма, знаете ли какво става?

— Какво има, госпожа Сандрели? Парното ли не работи?

— Става нещо невероятно...

И госпожа Сандрели разказа на портиерката. Портиерката разказа на всички, които живееха в блока. В продължение на няколко минути от партера до петия етаж се чуваше отваряне и затваряне на врати на хладилници — някъде с изненада, другаде със страх, но навсякъде с викове и смутени възклицания.

Господин Молтени също изтича да види в своя „Двоен полюс“ и откри в него, сред мълчалива тълпа от космически същества със сребърни комбинезони, едно малко по-високо от другите, облечено в разкошен позлатен космонавтски комбинезон.

— Вие главатарят ли сте? — полюбопитства господин Молтени, като задържа своята най-малка дъщеря, която вече беше протегнала ръчички да грабне тези прекрасни кукли.

— Аз съм принц Скрежко — отговори златният комбинезон. — На моя език имам, разбира се, друго име. Но за вас е достатъчно това, което ви казах. И наричайте ме Височество.

— Разбира се, Ваше Височество — рече господин Молтени. — Ваше Височество, може ли да ми кажете колко време ще останете тук?

— Зависи от времето — отговори принц Скрежко. — Имаме нужда от пресен сняг, за да заредим нашите звездолети. Щом завали, ще продължим пътуването си. Имахме намерение да се приземим на Северния полюс, но бяхме изненадани от буря с топъл въздух.

— Значи имате намерение да се установите на Земята?

— На Северния полюс, както ви казах. И без това на вас той не ви служи. Нашата планета е заплашена от една комета, която може да стопи леда, и трябваше да потърсим убежище в този сектор на Млечния път. Аз командвам именно авангарда. Щом се установим тук, ще уведоим нашата планета и всички ще ни последват.

— А колко сте, Ваше Височество, ако смея да запитам?

— Едва милиард и половина. Ще заемем много малко място. Нямахме намерение да ви предупреждаваме за нашето присъствие на Северния полюс, но нещата се развиха не така, както мислехме. Толкова по-зле. А сега, моля затворете вратата, защото топлината ми причинява главоболие.

Господин Молтени се подчини, после изтича да погледне през прозореца: на февруарското небе, синьо и чисто на изток и на запад, слънцето блестеше с пролетна сила. Господин Молтени потри доволен ръце.

— Чуден човек си — обади се госпожа Молтени. — Нашествениците са в кухнята ти, а ти се радваш.

— Нищо не разбираш — отговори господин Молтени. — Не знаеш какво щастие са те за нас...

Но госпожа Молтени засега не можа да получи други обяснения, защото се позвъни.

Беше чиновник от фирмата „Двоен полюс“.

— Добър ден, господин Молтени. Дойдох да взема хладилника. Освен ако, разбира се, платите веднага вноските.

— Ах, съжалявам, но нямам нито лира.

— В такъв случай...

— Е, да — каза господин Молтени, — в такъв случай вие би трябвало... и така нататък и така нататък. Обаче не можете.

— Какво не мога?

— Не вярвам Негово Височество да ви позволи да...

— Какво височество? Какви ми ги разправяте, господин Молтени?

— Елате, приятелю, заповядайте в кухнята.

— Слава Богу, започваме да ставаме разумни.

— Започваме, да. Но как ще свършим? Там е въпросът.

Господин Молтени отвори вратата на хладилника и побърза да се извини на принц Скрежко.

— Ваше Височество, прощавайте. Този господин...

— Чух, чух всичко. Имаме си наши начини, драги Молтени. Както и да е, в момента хладилникът принадлежи на мен и никой няма да го пипа.

— Що за шега е това? — извика чиновникът от „Двоен полюс“, като облещи очи. — Какви са тези джудженца? Слушайте, господин Молтени, не знам каква хитрост сте намислили, за да не платите, но трябва да ви кажа, че моята фирма никога не се е оставяла да бъде измамена от никого, а мнозина се опитаха да сторят това, дори и похитри от вас. Вие, господа, или по-скоро господинчета, бъдете така добри да се разположите другаде, например в мивката; моята фирма възнамерява да влезе във владение на този хладилник и няколко палячовци няма да ѝ попречат да стори това.

Като чуха, че ги наричат палячовци, принц Скрежко и другарите му запротестираха дружно. Но гласът на Негово Височество се наложи авторитетно над другите:

— Господин чиновник, вие сте наказан, идете под масата и си сложете ръцете в устата, за да мълчите.

Стана нещо просто необикновено: чиновникът от „Двоен полюс“ пъкна в уста десетте си пръста и се сгуши под масата, с лице към стената, а раменете му се разтърсваха от ридания. Семейство Молтени изръкопляска.

— Ваше Височество, как направихте това?

— Дребна работа. Ние изучихме вашия мозък и знаем как да ви накараме да ни се подчинявате. Моля, затворете вратата. Довиждане.

— Довиждане, Ваше Височество. Винаги на вашите заповеди.

Сега вече госпожа Молтени нямаше нужда от обяснения. И тя изтича да погледне небето, потривайки ръце.

— Да се надяваме, че хубавото време ще продължи — каза тя.

И наистина дни наред слънцето продължи да грее от ясното безоблачно небе. Междувременно във всички вестници се появиха съобщения за нашествието в хладилниците. Хората просто гълтаха безкрайните статии, в които се предаваха най-подробно разговорите между скрежковците (така наричаха интимно нашествениците) и земните учени, дошли от различни краища на света. Но както обикновено, хората се интересуваха повече от незначителните подробности. Искяха да знаят какво яде на обяд принц Скрежко (само малко подсладен лед), преписваха рецептите, които госпожа Сандрели взимаше от своите гости (рецепти за сладоледи, разбира се, един от друг по-хубави), взимаха страната на господин Молтени, когото фирмата „Двоен полюс“ бе дала под съд. От сутрин до вечер пред жилищния блок на улица „Мак Махон“ стоеше голяма тълпа в очакване на новини.

— Принц Скрежко получил още четиридесет предложения за женитба.

— Казват, че и дъщерята на портиерката се влюбила в него.

— Скрежковците от първия етаж, апартамент четвърти, получили разстройство от масло.

Когато принц Скрежко се съгласи да направи кратко изказване пред телевизията и цял свят можа да го види, от петте континента заваляха хиляди предложения за женитба. Но принц Скрежко съобщи, че бил сгоден за едно момиче от своята страна на име Мин Мун, което значело „Цъфнала ледница“.

Най-после небето се покри със сиви облаци и метеорологичните бюлетини съобщиха, че скоро ще завали сняг. Скрежковците измъкнаха своите звездолети изпод листата маруля, с които ги бяха покрили в най-ниското разпределение на хладилника, където именно се държи зеленчукът, и започнаха да ги лъскаат и да ги подготвят за заминаването.

Господин Молтени започна отново да се безпокои. В съда нещата не се развиваха добре за него. Скоро щеше да бъде изправен пак пред опасността или да изплати вноските, или да загуби своя хладилник. Една сутрин, като отвори прозореца, той видя, че улиците и покривите са покрити с нов сняг.

„Свършено е — каза си той, — искам поне пръв да занеса новината на Негово Височество.“

Но принцът беше вече осведомен.

— Виждам, виждам — заяви той. — Ние имаме начини да виждаме отвъд вратите на хладилниците. Вече събрахме пресен сняг на балкона, звездолетите са готови.

— Значи сбогом — промълви тъжно господин Молтени. А всъщност си мислеше: „Сбогом, хладилник.“

— А-а, не — усмихна се принц Скрежко, сякаш беше прочел мисълта му. — Вие няма да кажете сбогом на нищо. Погледнете това.

„Това“ беше един лист, върху който принц Скрежко беше написал собственоръчно с големи букви (кой знае колко трудно му е било, какъвто бе мъничък) следната декларация:

Щастлив съм, че ползвах гостоприемството на един хладилник „Двоен полюс“. Твърдя, без да се страхувам от опровержения, че това е най-добрият хладилник в Слънчевата система.

Подпис: Принц Скрежко

— Ще видите — продължи Негово Височество, — при такава реклама „Двоен полюс“ ще ви опрости не само старите задължения, а и бъдещите. Смятайте, че хладилникът е ваш и че не ще трябва да плащате нито стотинка.

И стана точно така. Ето защо, когато някой от приятелите на господин Молтени загази с вноските, той обикновено го успокоява с думите „Разчитай на марсианците!“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.